

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/37/2019
Identifikačné číslo spisu:	5112205424
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2020
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:5112205424.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň: 1/ R. R., trvale bytom F. a 2/ RNDr. E. D., trvale bytom v R., oboch zastúpených JUDr. Magdou Poliačikovou, advokátkou v Žiline, Národná 17, proti žalovanému COOP PRODUKT SLOVENSKO, záujmové združenie právnických osôb, so sídlom v Bratislave, Mliekarenská 10, o uloženie povinnosti zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 4C/ 32/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. januára 2018 sp.zn. 9Co/246/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyne majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. decembra 2016 č.k. 4C/32/2012-274 I. žalovanému uložil povinnosť zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva žalobkýň, ako aj do práva zodpovedajúceho vecnému bremenu v prospech K. D., rod. G., ktorej (? , správne zjavne „ktorého“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) vklad bol povolený 11. septembra 2011 Správou katastra Žilina č.k. V 6520/2011, a to konkrétne zdržať sa prechodu osobnými a nákladnými motorovými vozidlami cez K NC parc. č. 1744/18 zastavané plochy a nádvoría o výmere 37 m², ako aj zastavenia, státia a parkovania osobnými a nákladnými motorovými vozidlami a tiež nakladania a vykladania tovaru z/do osobných a nákladných motorových vozidiel na pozemku KNC parc. č. 1744/18 zastavané plochy a nádvoría o výmere 37 m², zapísaného na LV č. XXXX pre k.ú. Q. a II. žalobkyniam priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Pri rozhodovaní vychádzal z ustanovení §§ 123 a 124, § 126 ods. 1, § 151n ods. 1 a § 151o ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O.z.“). Mal za to, že súdnu ochranu vlastníckeho práva k hnutelným veciam i k nehnuteľnostiam poskytuje zákon v ustanovení § 126 ods. 1 O.z. vlastníkom proti tomu, kto neoprávnene zasahuje do ich vlastníckeho práva a vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalované bez právneho dôvodu zasahuje prejazdom cez parcelu č. 1744/18 a jej užívaním na účel tvrdený

žalobkyňami do ich vlastníckeho práva, ako i do práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, čo vlastníkov pozemku, ako aj oprávnenú z vecného bremena obmedzuje vo výkone vlastníckeho práva a výkone práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Uviedol, že žalovaným produkovaná argumentácia nezodpovedá zistenému skutkovému stavu a vykonaným dokazovaním bolo preukázané využívanie parcely č. 1744/18 žalovaným za účelom prístupu k nehnuteľnostiam v jeho vlastníctve, a to bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázané tvrdenia žalobkýň i z ďalších konaní vedených na rovnakom súde, že žalované má záujem parcelu č. 1744/18 využívať a tiež ju využíva, preto za účelom odstránenia rušivých zásahov do vlastníckeho práva žalobkýň žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z.z., ďalej tiež len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 25. januára 2018 sp.zn. 9Co/246/2017 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a rozhodol tiež, že žalobkyne majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd na základe preskúmania napadnutého rozsudku a vyhodnotenia toho, čo uviedlo v rámci odvolacieho konania žalované, konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil podstatné skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, preto bolo namieste v celom rozsahu sa stotožniť s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Dodal, že ani žalované vo svojom odvolaní neuviedlo žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uviedol, že na LV č. XXXX pre katastrálne územie Q. je parcela registra „C“ č. 1744/18 evidovaná s druhom pozemku zastavané plochy a nádvoria (ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporná) a taký údaj katastra nehnuteľností je hodnoverný a záväzný, pretože žalované nepreukázalo opak [§ 70 ods. 2 z.č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam (Katastrálny zákon)]. Jeho tvrdenie, že sa jedná o verejnú účelovú komunikáciu využívanú na prechod verejnosti, bolo popreté tvrdením žalobkýň, že v minulosti bola na parcele č. 1744/2 brána umožňujúca prechod len oprávneným osobám (prechod oprávneným osobám na základe dohôd so žalobkyňami je umožňovaný aj v súčasnosti), čo preukázali listinnými dôkazmi (fotodokumentáciou) a táto bola otvorená (resp. následne rampa, ktorá ju nahradila a ktorá bola následne odstránená) len z dôvodu nariadeného predbežného opatrenia, ktoré tvrdenia žalované nerozporovalo a na ich popretie dôkazy nepredkladalo, ani neoznačovalo (pred vydaním uznesenia o vyhlásení dokazovania za skončené uviedlo, že návrhy na vykonanie dokazovania nemá), z ktorého dôvodu odvolací súd označil za nepravdivé jeho tvrdenie, že súd prvej inštancie navrhované dôkazy nevykonával.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podalo žalované (ďalej tiež len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovalo z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa konajúci súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (?). Dovolateľ mal za to, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd tým, že ignorovali námietky žalovaného, zasiahli do jeho práva na spravodlivý proces a súčasne opomenutím hodnotenia korektívu dobrých mravov (námietky žalovaného, s ktorou sa nijako nevysporiadali), konali v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, poukazujúc na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline z 30. júna 2016, sp.zn. 10Co/726/2015 (kde súd obdobne posudzoval vlastnícku žalobu týkajúcu sa zásahov rušiteľa do vlastníckeho práva), na uznesenie dovolacieho súdu z 28. septembra 2016 sp.zn. 7 Cdo 370/2015 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2013 sp.zn. II. ÚS 99/2012. Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 12. novembra 2014 sp.zn. 31 Cdo 3931/2013 a nálezy Ústavného súdu Českej republiky z 2. apríla 2001 sp.zn. IV. ÚS 22/01 a z 23. októbra 2007 sp.zn. III. ÚS 594/07. Namietal, že odvolací súd sa nijako nezaoberal ním vznesenou námietkou, že výkon práv vyplývajúci zo žaloby nesmeroval zjavne k ochrane vlastníckeho práva žalobkýň, či zachovaniu práv oprávnenej z vecného bremena, ale sledoval cieľ poškodiť žalovaného. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania.

4. Žalobkyne navrhli dovolanie podľa § 447 C.s.p. odmietnuť, resp. ho zamietnuť.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C.s.p.), na to oprávnenou osobou (§ 424 C.s.p.), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ C.s.p.), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.), uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava prípustnosti dovolania. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p.

8. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolateľ síce vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., súčasne však uviedol, že odvolací súd sa podľa neho odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (ktorý dôvod prípustnosti dovolania ale C.s.p. upravuje v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/), preto odvolací súd z hľadiska posúdenia dovolania podľa obsahu posudzoval prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

10. Podľa § 432 ods. 1 a 2 C.s.p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Dovolateľ musí uviesť, v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia a ako mala byť správne riešená. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od takejto „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (3 Cdo 56/2018, 3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 30/2018, 1 Cdo 78/2017).

12. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018, 8 Cdo 50/2017).

13. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do uvádzaného pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané

(nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikátúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovisk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

14. Podľa § 35 C.s.p. o dovolaní rozhoduje najvyšší súd. Vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť C.s.p. možno pod dovolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. rozumieť len najvyšší súd, a nie aj Najvyšší súd Českej republiky (6 Cdo 79/2017). Obdobne dovolacím súdom bezpochyby nie sú krajské sudy, Ústavný súd Slovenskej republiky, Ústavný súd Českej republiky, resp. Európsky súd pre ľudské práva. Rozhodnutia týchto súdov teda nespádajú do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (2 Cdo 56/2017, 6 Cdo 79/2017, 3 Cdo 165/2018, 3 Cdo 38/2019, 4 Cdo 7/2018). Dovolací súd preto pri úvahách o procesnej prípustnosti dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 C.s.p. neprihliadal na tie ním označené rozhodnutia, ktoré nemajú vecnú väzbu na toto ustanovenie. Vzhľadom na argumentáciu žalovaného možno ešte uviesť, že v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nie je relevantný odklon odvolacieho súdu od právnych záverov zaujatých pri riešení určitej otázky tým istým krajským súdom, iným krajským súdom, či dokonca aj viacerými takými (krajskými) súdmi.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie (3 Cdo 158/2017). Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia (4 Cdo 229/2017). Teda otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. je iba právna otázka majúca pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčový význam, t.j. taká, ktorá by v prípade, že by ju odvolací súd vyriešil inak (než v dovolaní napadnutom rozhodnutí), nevyhnutne viedla k rozhodnutiu odvolacieho súdu odlišnému od rozhodnutia napadnutého dovolaním.

16. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie; určujúcim je až záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe skutočne došlo. Dovolací súd preto aj v tomto prípade pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa o prípustnosti jeho dovolania.

17. Pokiaľ dovolateľ odôvodňuje prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť, a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018). Bližšia konkretizácia právnej otázky a rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré podľa názoru toho, kto podal dovolanie, napĺňa pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je v prípade dovolania, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., osobitne významná. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa tohto ustanovenia, sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim skorším rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom) a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom dovolací súd za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio) a zvažuje, či je uplatniteľné aj v novom prípade. Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na posúdenie, či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu.

18. Žalované síce v dovolaní uviedlo rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa malo ním napádané rozhodnutie odvolacieho súdu odkloniť (uznesenie vo veci sp.zn. 7 Cdo 370 /2015), riadne ale

nešpecifikovalo v zmysle kvalitatívnych požiadaviek, teda jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom (konkrétne) právnu otázku. Bez splnenia tejto (zákonnej) požiadavky podané dovolanie predstavuje iba polemiku a jednoduché spochybňovanie správnosti právneho posúdenia odvolacím súdom, ako aj súdom prvej inštancie a vykazuje len znaky nesúhlasu strany, ktorá nebola v konaní úspešná, s rozhodnutiami súdov.

19. Z dovolania v prejednávanej veci (pri jeho posudzovaní podľa obsahu napriek formálnemu označeniu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. a faktickému označeniu ďalšieho dôvodu podľa písmena a/ rovnakého ustanovenia) vyplýva, že väčšina argumentácie dovolateľa vedie k namietaniu vady dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., keď uvádza, že postupom súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

20. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C.s.p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho takýto zásah a c/ intenzita zásahu, ktorého dôsledkom je znemožnenie procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere, že už dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Pod „procesným postupom“ sa v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). Len ak je (takto interpretovaný) procesný postup nesprávny, môže byť strane sporu znemožnená realizácia jej procesných oprávnení (viď R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod pojem „procesný postup“ principiálne nespadá samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017, 8 Cdo 187/2017).

23. Žalované vytýka obom nižším súdom to, že sa nevysporiadali s tým, keď namietalo otázku existencie naliehavého právneho záujmu žalobkýň, posúdenie vecnej opodstatnenosti zapieracej žaloby, resp. že výkon práv vyplývajúci zo žaloby zjavne nesmeroval k ochrane vlastníckeho práva žalobkýň, ale sledoval cieľ poškodiť žalovaného, a teda bol v rozpore s dobrými mravmi.

24. K tvrdeniu dovolateľa, že sa sudy nevysporiadali s okolnosťami a námietkami dôležitými pre konanie je potrebné uviesť, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že postupom súdu znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda Občianskeho súdneho poriadku - zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo ani v režime skoršej procesnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v režime novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

25. Dovolací súd preto zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ C.s.p. odmietol.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.